

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Pe un an . . . . . 240 Lei Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei Pe un pătrar de an . . . . . 80 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p align="center">APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor :</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
---	--	---

O turmă și un păstor.

Înălțătoarele serbări dela Cluj cu prilejul intronizării P. S. episcop Nicolae Colan au înregistrat un episod duios și profund impresionant. P. S. episcop Nicolae a fost îmbrățișat de episcopul Iuliu Hossu al greco-catolicilor, stărnindu-se prin aceasta „valul unor impresionante scene de înfrățire românească” — dupăcum informează confratele Renașterea. Și zice mai departe. „Din ele descifrăm cu toții importanța covârșitoare a unității de credință între fiii aceluiași neam, și nădejdea de a o vedea servită cu sinceritate și rodnicie de către cei doi arhipăstori clujeni, cari s’au îmbrățișat cu atâta efuziune în aplauzele furtunoase ale asistenței fericite”.

Nu am văzut scena aceasta de un dramatic patetism, dar am încercat și încerc un sentiment răscolitor de suflet ori decâteori gândul mi-o readuce în conștiință, — și o readuce atât de des și de stăruitor!

Ca organ oficial al unui segment din Biserica ortodoxă ar trebui să văd aci „tendențe” sau „manevre”, în orice caz să servesc cu oarecare — dacă nu cu multă — rezervă cetitorilor ortodoxi cel mult amintirea faptului brut, luat în sine, fără comentariu sau fără provocare la efuziunea de sentimente ce a avut loc între toți români clujeni acum două săptămâni. Dar aceasta nu se poate! Nu se poate retace dar nici a se micșora nu e cu putință, căci gestul acesta marchează un moment istoric; isvorit din o stare de spirit norocoasă, înseamnă piatră de hotar pentru viitorul Bisericii și națiunii noastre.

Cei doi arhipăstori sunt produsul spiritual al vremurilor noi. Tineri amândoi sunt stăpâniți de o largă, o primitoare și sinceră iubire de neam, care-i stăpânește mai presus de orice. Și unul și altul, au amintirea Ardealului rob, a românilor de acolo, săraci, așa cum ambii

au viziunea tăriei românești numai dintr’o frățească și deplină împreună lucrare a tuturor forțelor românești.

În calea acestor vreri și doriri ale Prea Sfinților Lor nu este considerare în dreapta sau în stânga, nu este *dar* și *însă*, nu este nici Roma și nici o putere străină; înaintea lor ca și în urma lor stă numai dragostea de neam românesc, pe care îl vreau ei una, ca și îmbrățișarea lor simbolică.

Desigur numai pe acest temei, dragostea, decât care alta nimic nu este mai mare, se va zidi cu mai mult spor și cu mai apropiat succes. Dragostea sinceră a celor doi erarhi, stimulată de tinerescul avânt și însuflețirea lor neadormită va promova cauza apropierei depline a celor două biserici înstrăinate una de alta.

Să lăsăm de-o parte orice dialectică a urii adeseori silită și plină de amar —; să năcetăm cu vrajba omoritoare a sentimentelor umane și nu numai frățești, apucând calea sincerilor apropierei. Să căutăm căile cari ne apropie și nu pe acelea cari ne despart. I. P. S. Sa Patriarhul a luat drumul Angliei, pe care îl vrea apropiat; de ce „Unirea” îl trimite la Roma, vrând să ne depărteze de ei, de frații noștri! Decât asta trebuie să vedem în toate cele bune, măsura în care tăria noastră sporește, puterea în numele căreia vom răboji și noi ceva pe trunchiul istoriei. Tălmăcirea sau mai de grabă răstălmăcirea bunelor isprăvi, întunecând Biserica, umbresc simultan cărările — ce se deslușesc tot mai promițătoare — ale Neamului nostru!

Nu dialectică sterilă deci, nu trimiteri peste hotare nici alte tembroase încercări, ci să propovăduim apropierea, deplină a celor tabere de frați răslețiți. Imperativele sufletului românesc o reclamă, întocmai cum reclamă vorbele sfintei Scripturi: o singură turmă și un singur păstor.

Iubirea.

De preotul **Sinesiu Bistreanu.**

(Continuarea și sfârșit).

Era numai o aiurare provenită parte din suferință, parte de frica holerei, ... și soția primarului se deșteptă când-va. Deschizând ochii, vede că cea mai mare fată a ei îi ținea lumini în mână și în jurul ei stăteau ceilalți membrii ai casei, toți cu lumini aprinse. Deci nu murise, ba chiar și bătrâna greu bolnavă era în viață.

Însărătoșindu-se, prinse cu toată bunăvoința și cu iubire a îngriji de bătrâna, încât și aceasta se tămăduiește, fiind îngrijită de către soția primarului.

Vedenia aceea i-a deschis ochii sufletești nevastei primarului, și ea s'a încredințat că omenimea are în lumea aceasta multă lipsă de credință în Dumnezeu și'n strămoșeasca biserică, și să fie cu iubire către ceilalți oameni.

Ar mai trebui să adaug, că fiecăruia dintre noi ne-ar fi de folos să avem în viață parte de câte o astfel de vedenie, carea să ne cutremure sufletul și întreaga ființă, ca să ni-se lumineze mintea și să ne mântuim de întunericul nesățioaselor dorinți lumești; iar aceasta să ți-o însemni bine: că un astfel de vis ar fi o adevărată norocire pentru fiecare.

Că rostește apriat porunca dumnezească: „Iubește pe deaproapele ca pe tine însuși!“.

Dar oare cum ne iubim noi? Oare n'ar fi potrivit să ne amintim fiecare viața noastră și faptele noastre?

Cutare nevastă să dovedească iubirea și credința în Dumnezeu, că numai astfel va dovedi iubire și credință bărbatului ei, și va ținea în deosebită cinste și ocupația sau munca lui, va lua parte la grijile lui și la bucuria lui, și e mândră că-i este tovarășă și'n bine și'n rău.

Oare tinerimea, fecior și fată, își mai aduc ei aminte cu câtă îngrijire, iubire și pază au fost ei păstrați de tată și mamă; iar îmbătrânind părinții, ori devenind neputincioși, ajunși de vr'un betșug: ce iubire, ce îngrijire dovedesc ei? Oare cum de cu drag ar dori să-i știe morți, să se scape de o astfel de povară.

Dar bine să și-o însemne fiecare fiu și fică, că și bătrânii plâng convingându-se de necinstea și nerecunoștiința odraslelor lor; dar fie lacrimile lor cât de obidoase, ele n'au darul a-le ușura inima, ca la cei tineri, nu, că sunt lacrimi de om bătrân; iar tinerii îndeplinesc mari greșeli prin nerecunoștiința lor și numai osândă își agonisesc.

Ar fi cuviincios ca fiecare fiu să-și aducă aminte, că dela acești neputincioși părinți au

moștenit ceea-ce brumă de avere posed; iar știut și dovedit este, că celce posede o leacă de pământ, o moșioară și căsuța bineîngrijită, și de e modest și cumpătat, e și asigurat la o viață cinstită și tihnită.

Nevasta, tovarășa în bine și la rău a stăpânului de casă, are îndatorirea să dovedească iubire și credință soțului și cu mândrie să se considere de tovarășă.

Aș mai dori cu multă stăruință, ca în fiecare seară așezându-ne în așternut, să ne aprindem lumina bunului gând, adică a conștiinții, ca să ne lumineze inima, și acest bun gând să scormonească toate coturile și unghetele ei, dar cât de stăruitor să observe, nu cumva s'o fi cuibărit acolo vr'o țesătură de păianjen, ori lili-eci uricioși, ori vr'o bufniță, și să fi spurcat această inimă cu nescari necurățenii, ori miros greșos.

Știu că e greu și anevoios lucru ca omul să-și judece singur viața și faptele, dar îl îndemn s'o facă, că astfel își câștigă mântuirea sufletească și buna norocire temporală.

În felul acesta suntem în stare a ne alcătui pomelnicul faptelor noastre.

Săptămâna.

„Când a ajuns Iisus de partea cealaltă în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, cari ieșeau din morminte. Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela“.

Mat. 8, 28.

Sfânta Evanghelie din Dumineca a V-a după Rusalii, ne arată tragedia celor doi îndrăciți de pe latura Gadarenilor. Sf. evangelist Matei, din această tragedie, scoate esențialul minunatei vindecări, prin puterea credinței. Sfinții evangeliști Luca (cap. 8. v. 26 etc.) și Marcu (cap. 5. v. 1 etc.) descriu mai pe larg uriașa suferință a unui om cuprins de duhul necurat.

Paginile Sf. Scripturi sunt pline de minunate îndurări Dumnezești, sunt presărate cu nenumărate binefaceri și peste tot află minuni ce nu s'au mai pomenit în fața popoarelor.

Marea îndurare revărsată peste cei îndrăciți, este mare, ca suferința lor, și minunată, ca un simbol.

„Omul acesta își avea locuința în morminte, și nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar în lanț. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi de fier și cu cătușe la mâni, dar rupsesse cătușele și sfărâmasse obezile și

nimeni nu-l putea domoli. Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre". (Mc. 5, 3—5).

„Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela" (Mt. 8, 28) atât de simplu și totuși atât de minunată descriere, înfățișată de sf. Evangelist Marcu, aprinde imaginația, înfățișând durerile oamenilor sub cele mai variate și frecvente întâmplări și nevoi.

Sfânta Evanghelie din Duminica a V-a ne arată două noțiuni esențiale: *suferința* și *izbăvirea*.

În opera de valorificare morală *suferința* pune migala și precisiunea unui chimist, care desface un corp, în elementele lui alcătuitoare și socotește proporția în care fiecare din ele participă la închegarea lui. *Suferința* este judecătoarea cernită, care despică și drămuște. Ea descurcă și despletește complexul social al unui popor, cântărește, alege și pune într-o parte ce e bun, în cealaltă ce e rău, apoi aruncă lumina ei crudă pentru a evidenția fie aurul, fie sgura. Ea e singură, lămuritoare fără greș.

Prin opera ei — fie asupra noastră, fie asupra semenilor noștri, — învățăm să prețuim la adevărata valoare, comoara cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, când ne-a lăsat în lume.

Să fi scos din lume, să te ocolească lumea, impunându-ți o izolare forțată, să porți în trup și suflet pecetea robiei vrăjmașului, nu se poate ceva mai îngrozitor.

Cei doi îndrăciți prin uriașa lor suferință, ne fac mărturia, unei vieți insuportabile.

Dar, a venit Domnul și Mântuitorul. A venit și a vindecat tot felul de boale, ba a învins chiar moartea. Minunea Domnului, a străbătut până în pustiul în care s'au surghiunit îndrăciții, din fața oamenilor. Cu tot întunerecul lor, a străbătut și la ei o rază de lumină aurită de nădejde.

Și... „Când au văzut pe Iisus de departe au alergat și s'au închinat Lui". (Mc. 5, 6).

Izbăvirea, din îngrozitoarea lor izolare din grozava lor boală, a venit s'au vindecat.

*

Izbăvirea celor doi îndrăciți, este impresionantă — poate mai mult, ca ori care altă suferință, vindecată de Iisus — pentru că, vezi *omul* în suferință fără ca să poți să-i ajuți. Î-l legi în lanțuri și cătușe de fier, pentru ca să-l ferești de turbarea lui contra corpului propriu. Rupe și acest aspru mijloc de ajutor și fuge în pustie țipând și dormind în morminte, **ocolit de oameni, de oamenii săi**.

Tocmai în *ocolirea* celor îndrăciți de către cei sănătoși, insistă diferența dintre om și om,

diferență pe care Iisus, a șters-o cu scump sângele său pe Cruce.

De câte ori nu s'a întâmplat, să vezi în drum nenorociri mai mici, înfinit mai ușoare, ca a celor doi îndrăciți. Întorci capul, cu silă și desgust și mergi mai departe. Întâmplarea biblică a celor doi îndrăciți și a atâtor alți nenumărați nenorociti și nenorociri din zilele noastre, nu este oare un simbol ce se ridică de asupra mulțimei?

Doi erau îndrăciții, după sf. Evangelist Matei. Doi, cu aceeași îngrozitoare suferință. Doi, cari s'au îmbrățișat prin suferință și rupând cătușe de fier dormind în morminte, veșnic împreună au fost până la mântuire.

*

Numai suferința, care iese din amărăciunile zilei, care iese din mărunțișurile zilei unui trai anevoios, traduce fraternizarea. Dimpotrivă, ticăloasele nevoi zilnice *deslipesc pe om de om* și ne acidulează egoismul. Grijile se răsucesc împrejurul nostru și înăbușe revărsarea înafară a umanității din noi. *Cel ce are se ferește de cel nevoias. Cel ce n'are pizmuește și se încrunță. Și lumea trece îmbrâncindu-se, dușmănos și călcându-se în picioare, pradă acestei mizerii dizolvante care înrăutățește.*

Dar, iată că în praful înăbușitor al egoismului nostru, se ridică cei doi îndrăciți, ca doi schilozi, cufundați în nenorocirea ireparabilă a soartei, supuși voinței străine a Demonului.

Cuprinși de uriașa suferință *ocoliți* de cei sănătoși, alungați în pustie și alături de morți în lăcașurile lor întunecoase — unde a pătruns vestea Mântuitorului și a bunătății Lui — în ei s'a răscolit *omul* din adâncuri — omul cel din fire cum zice sf. ap. Pavel către Romani — și această tresărire a îmbrățișat două suflete, ridicându-le în înfinitul înfrățirii.

Peste lumea înrăutățită, c'a un simbol al suferinței, și al înfrățirii se înalță această dureroasă pereche.

Pr. Traian Constantin.

Funeraliile preotului Isaia Suru.

În etate de abia 60 de ani și după o activitate rodnică de 37 ani s'a mutat la vecinicie preotul Isaia Suru din comuna Dubos.

O boală nemiloasă la chinuit un an întreg, — până ce în 15 Iunie a. c. a stins viața în corpul său slăbit, — care corp însă mai înainte era atât de robust și sănătos — și despre care corp medicii afirmaseră că ar mai fi trăit încă

25—30 de ani, — dacă nu intervenea afurisita de boală incurabilă.

Miercuri în 17 Iunie a. c. a avut loc înmormântarea. Spre care scop s'a prezentat la fața locului însuși P. O. D. protopresbiter Ioan Geția și mai mulți preoți.

Se oficiază sf. liturghie — la ora 10 a. m. — în biserica din loc, — în care e introdus corpul neînsuflit al decedatului paroh.

La ora 1 p. m. începe slujba înmormântării, oficiată de P. O. D. protopresbiter și următorii preoți: Avram Ciocoi (Vucova), Petru Bohariu (Șoșdea), Moise Barbulescu și Toma Radulescu (Chevereșul-Mare), Aurel Gherga (Blajova), Eftimie Jianu (Iaz), Remus Suru (Petroșnița) și Alexandru Nicolici (Tufări).

În jurul sicriului stăteau: întristata văduvă cu copiii ei: profesorul Isaia, preoteasa Livia și învățătoarea Veta; ginerele, cumnații, cumnatele și nepoții răposatului.

Biserica e arhiplină. Lume multă din loc, din vecinătate și din depărtări. Între cei prezenți notez pe preotul ref. Orth, notarul Cristea, primarul Tóth, învățătorii directori: Murariu și Zöld din Tormac; — pe notarul Wallet cu doamna și învățătorul Krämer din Nichișoara. Sosesc dela Caransebes și Dl medic militar Dr. Rațiu cu Doamna, Dl avocat Niță Cârpanu, Doamna prof. Sima și D-na preoteasă Jianu.

La sfârșitul serviciului P. O. D. protopresbiter I. Geția cuvântă duios și mișcător, storcând șiroaie de lacrimi din ochii familiarilor, rudeniilor și credincioșilor.

Frumos și bine vorbește apoi și părintele Bohariu în numele preoțimei din protopopiatul Buziașului.

Sicriul este apoi ridicat de preoți, și se încunjură cu el sf. biserică.

În dreptul altarului notarul Liviu Buzilă citește o cuvântare de toată frumusețea.

În ea se reflectează activitatea prețioasă, depusă în slujba obștei de preotul răposat. Timpul din urmă, cât preotul nu a mai putut grăi, a stat în legătură cu Domnul Dumnezeu, pe care cu credință L-a servit. Ca o slugă bună, răposatul va primi dela El răsplata cerească, iar comuna păstorită de el îi aduce aci toată recunoștința și mulțumirea.

În numele comunei Dubos harnicul primar Bosioc Giuca citește și el o cuvântare, care ar face cinste și unui intelectual.

Cuvântătorul descrie jalea locuitorilor împrăștiați la lucrul câmpului, în momentul când aud vestea morții păstorului lor. Laudă activitatea

din trecut, românească a preotului răposat; arată că toate realizările bune în comună s'au făcut cu concursul acestui preot inimos. În sfârșit adresându-se mortului, spune: „Cinstite și iubite Părinte, Te duci pe când duhul tău plutește nevăzut printre noi. Îl rugăm să primească dela noi, mulțumite — multe mulțumite pentru toate binefacerile ce ni le-ai făcut. Primește recunoștința și făgăduința că nu te vom uita“...

Sicriul apoi este așezat spre vecinică odihnă în mormântul din fața altarului.

Dormi în pace, părinte Isaio!

Raportor

Rugăciune.

(După părintele Efrem).

*In Pulberea cărări-mi grele,
genunchiul obosit se frânge:
Stăpâne al vieții mele,
arsura buzelor mi-o stânge!
Cătușelor neînfrânării,
Tu legăturile desleagă
și dă-mi lumina judecării,
ca mintea-mi să Te înțeleagă.*

*Să nu mă lași în lenevie,
dar nici la griji chinuitoare.
Mă apără, de mi se 'mbie
momelile seducătoare
a preamăririlor deșarte:
să n'am un duh de 'ntinăciune,
ce de ure-un frate mă desparte
și defăimare limbi-mi pune...*

*Dar lasă-mi duhul curățării
și al grăirilor de bine;
deprinde-mi gândul la smerenii,
la înălțările divine.*

*Sădește, 'n inima-mi iubirea
de Tine și de cel de aproape,
să lapăd, însă, — dă-mi tăria, —
a tot ce e pământ și moarte.*

*Așa, Stăpâne, — cel ce toate
le dirigezi cu 'ntălepciune, —
arată-mi calea, de a cunoaște
greșalele-mi de spureăciune;
ca, pe 'mpăcata-mi vieții vale,
să n'am să osândesc pe nime
și 'n fața-atotputinței Tale,
smeritu-mi suflet să se'nchine.*

VICTOR UNGUR.

Predică

rostită la înmormântarea unui credincios.

„In calea mea el a slăbit puterea mea și a scurtat zilele mele și am zis: Dumnezeu meu, nu mă răpi la jumătatea zilelor mele”. (Ps. 102, v. 23—24.)

Jalnici ascultători!

Viața aceasta pământească este o luptă nesfârșită pentru câștigarea existenței, pentru asigurarea unui traiu mai fericit aici pe pământ. Toată lumea nu face altceva, decât muncește „din straja dimineții până în noapte”, de primăvara până iarna târziu, ca să se vadă fericit aici pe pământ, pentru ca să-și adune comoară aici pe pământ, pe care după cuvântul sf. scr. „moliile o strică și rugina o mănâncă”.

Toți sunt legați de glia acestei vieți trecătoare pământești, și nimeni, ori foarte puțini sunt aceia cari își dau seama, că noi în această viață nu suntem decât niște călători. Viața aceasta pământească o putem foarte bine asemăna cu o călătorie. Călătoria din această viață, drumul acestei vieți pământești duce la o altă viață, la viața fericirii celei vecinice, la viața pentru care ne pregătim, sau cel puțin ar trebui să se pregătească fiecare creștin pământean. Acesta trebuie să fie scopul vieții noastre pământești! Spre viața cea vecinică, spre raiu, spre viețuirea împreună cu Dumnezeu în fericirea eternă trebuie să tindem! Iată scopul vieții noastre pământești! Viața pământească trebuie să fie pentru orice bun creștin numai un mijloc pentru asigurarea fericirii celei vecinice, „ca și care ochiul n'a văzut, urechea omului n'a auzit și la inima omului n'a pătruns”. Așa precum în mâna măestrului iscusit, uneltele nu sunt decât mijloace cu cari să producă obiectul de artă sau lucrul dorit; așa precum în mâna unui grădinar iscusit, uneltele nu sunt decât mijloace, cu ajutorul cărora să-și înfrumusețeze grădina cu cele mai frumoase flori, așa viața pământească pentru creștin trebuie să fie mijlocul prin care să-și îmbogățească grădina vieții cu florile cele mai frumoase ale virtuților creștine cele neperitoare. Judecând prin această prismă viața noastră pământească, vom râvni — pe lângă câștigarea fericirii trecătoare pământești — la câștigarea fericirii vecinice, la câștigarea bunurilor celor neperitoare, vom căuta printr-o viață creștinească cinstită, curată, morală, în frica lui Dumnezeu și'n iubirea deaproapelui, să ne îmbogățim comoara sufletului cu florile cele alese și frumoase a virtuților creștine. Cu acest talisman ne vom prezenta înaintea Judecătorului celui vecinic. Aceasta este averea pe care o ducem cu noi:

sufletul nostru bogat în fapte bune și curățit de zgura păcatelor prin sfințele Taine ale bisericii noastre strămoșești.

Iată ce trebuie să cultivăm, iată ce trebuie să îngrijim în această viață! Căci, celelalte „toate sunt deșertăciune..... câte nu rămân după moarte”.

Toate acestea vi-le reamintesc jalnici ascultători azi, când ne-am adunat în jurul acestui sicriu, care cuprinde rămășițele pământești ale credinciosului nostru Dănilă Grecu, repus de moartea nemiloasă la vârsta de 40 ani, atunci când omul este mai copt pentru înțelegerea rostului vieții, lăsând nemângăiată soția văduvă; lăsând gârboviți de ani și de lucru, întristați, cu fețele brăzdate de lacrimi și fără de sprijin la adânci bătrânețe părinții iubitori; lăsând îndurerate surorile plângând, nepoți și nepoate neconsolate.

Pentru aceea și răposatul în Domnul suspină alături de psalmistul spunând: „Dumnezeu meu, nu mă răpi la jumătatea zilelor mele”.

Sfatul cel vecinic al lui Dumnezeu a fost însă, ca să-l răpească „la jumătatea zilelor” lui. În fața acestei porunci „tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor dedesubt”. Familiei îndurerate nu-i rămâne decât să se mângăie, rugându-se alături de patriarhul Sofronie al Ierusalimului: „Mărimu-te pre tine, Creatorule și Făcătorule a toate”. Dumnezeu care ne hrănește și încălzește este Acela, care a voit să fie așa. Dumnezeu, de care „se cutremură toate puterile îngerești” pre care îl „laudă soarele” pre care îl „mărește luna” căruia „i-se cuceresc stelele”, de care „ascultă lumina” de care „se înfricoșează adâncurile” și căruia „servesc izvoarele” a voit să fie așa. Lui este voia!

Trebuie să ne convingem odată mai mult, că viața aceasta este asemenea unui fir, al cărui capăt nu-l cunoaștem. Numai Dumnezeu știe sfârșitul firului zilelor vieții noastre și numai El dispune asupra zilelor noastre. „Drept aceea priveghiați și vă rugați, că nu știți ziua nici ora” când bunul, dar dreptul Judecător va cere socoteala faptelor noastre. Să fim deci vecinic pregătiți, ca atunci când Judecătorul cel drept ne va chema la Sine, să putem sta cu fruntea senină și curățită de păcate să prezentăm ca avere comoara faptelor bune de pe pământ!

În fața gropii deschise, la despărțirea din urmă, răposatul în Domnul se adresează prin glasul meu către îndurerata lui soție și-i spune: Moartea nemiloasă a voit ca firul convețuirii noastre fericite să se taie. Te las în grija Domnului care m'a chemat la El. Tu vei fi sprijinul

bătrânețelor părinților mei nemângăiați. Te rog să-i grijești ca o fiică adevărată, ca să nu le fie durerea pierderii mele atât de mare. Te mai rog, ca, dacă în viața noastră ți-oi fi greșit vreodată, să mă ierți, ca și Dumnezeu să mă ierte.

Apoi părinților săi iubitori, nemângăiaților bătrâni li-se adresează așa: Nori negri s'au abătut asupra restului vieții voastre. Noaptea cea întunecoasă v'a cuprins. Durerea voastră nu mai are margini. Toiagul bătrânețelor voastre a dispărut. Peste voia lui Dumnezeu însă nimeni nu poate face nimic. V'am fost fiu ascultător și am căutat să vă împlinesc voia. Dacă totuși v'am greșit vreodată, vă rog să mă iertați, ca și bunul Dumnezeu care m'a chemat la Sine să mă ierte.

Iubitele mele surori, nepoți și nepoate! Voi veți fi de azi înainte mângăierea părinților mei îndurerăți. Grijiți-i ca durerea lor să nu fie atât de mare! Vă rog și pre voi să mă iertați dacă v'am greșit cu ceva, ca și bunul Dumnezeu să-mi ierte păcatele. Rugați-vă împreună cu vecinii, prietenii și cunoscuții milostivului Dumnezeu, ca să mă așeze „unde este lumina vieții“ acolo, unde „dreptii vor străluci ca soarele întru împărăția Tatălui lor“, Amin.

Liviu Surlașiu
paroh-Jebel.

ȘTIRI

Sfințirea cruci de pe vârful Muntelui Mic.

Astăzi se sfințește crucea uriașă, ridicată în vârful Muntelui-Mic de Societatea Funcționarilor din municipiul Timișoara. Actul sfințirii îl săvârșește însuși Prea Sfinția Sa Părintele episcop Vasile.

I. P. S. Patriarh în Londra. În meritul apropierii dintre biserica anglicană și biserica noastră ortodoxă, I. P. S. Patriarh Miron s'a dus la Londra, întorcând vizita din anul trecut a reprezentanților bisericii anglicane. Cum era de prevăzut, I. P. S. Patriarh a fost primit cu mare însuflețire, de toate cercurile conducătoare din Anglia. Pretutindeni s'a accentuat prietenia dintre poporul nostru și poporul englez, pe care această vizită desigur o va întări și mai mult.

„Preot „doctor ut-uisque“. Părintele Traian Coșeriu din Teregovă — despre care am avut bucuria să anunțăm că a fost promovat doctor în drept, a depus, de curând și doctoratul economic tot la Universitatea din Cluj. De acest preot harnic, silitor la complectarea studiilor sale juridice, legăm multe nădejdi, mai ales că-l știm modest, ascultător și plin de râvnă în calea chemării preoțești.

Cele 45 de echipe regale studențești au plecat în comunele, unde vor activa în vara aceasta. Între altele vor munci în următoarele zece comune din

Banat și anume în comunele: Banloc, Beregsău, Borlova, Cuveșdia, Glimboca, Lescovița, Macedonia, Târnova, Rudăria și Rusca-montană.

Comuniștii dela Craiova condamnați cum trebuie. În procesul comuniștilor, judecat la Craiova s'a dat o sentință dreaptă. Ana Pauker și principalii ei complici au fost pedepsiți cu câte 10 ani închisoare și cu însemnate sume de bani drept despăgubiri civile.

Mulțumită publică. Subsemnatul îmi țin de plăcută datorie a mulțumi Domnului Subrevizor școlar de Arad Iosif Târziu pentru cele 100 broșuri din biblioteca bunului ortodox donat Căminului meseriașilor din Caransebeș. Dumnezeu să îi răsplătească jertfa adusă pe altarul culturii românești. Președintele căminului Simeon Măgeriu.

Nr. 4458 B. 1936.

CONCURS.

Se aduce la cunoștință celor interesați, că petițiunile pentru primire în Academia teologică pe anul școlar 1936-37 sunt a se înainta Consiliului eparhial, prin Oficiile protopopești până la 15 Septembrie a. c.

La petițiuni se vor alătura următoarele documente:

- 1) Extras de botez.
- 2) Diploma de bacalaureat.
- 3) Certificat de moralitate dela Oficiul parohial vizat de către Oficiul protopopesc.
- 4) Certificat dela medicul Academiei teologice, că petentul este deplin sănătos și fără defecte.
- 5) Declarațiunea părinților sau a tutorelui, că vor suporta toate cheltuielile cu întreținerea petentului în Internatul diecezan:

Se observează, că toți studenții Academiei teologice sunt obligați să locuiască în Internatul diecezan și, până cel mult 31 Decembrie a. c., fiecare student va trebui să-și procure uniforma (reverendă).

Petenții, când vor fi chemați, vor avea să se prezinte la Consiliul eparhial.

Caransebeș, la 3 Iulie 1936.

Episcopul diecezan:

† Vasile

Nr. 4393 E ex 1936.

Notă Oficială.

Se aduce la cunoștința studenților dela Academia teologică că înscrierile la Academie se fac anul acesta în zilele de 28—30 Septembrie a. c.

Asupra cazurilor de întârziere din motive binecuvântate, decide Consiliul eparhial.

La înscriere se solvesc următoarele taxe:

- a) Didactrul Lei 300.
- b) Pentru fondul de ajutorare „Ioan Popasu“ Lei 50.
- c) Pentru fondul de excursii Lei 50.
- d) Pentru societatea de lectură „Ioan Popasu“ Lei 50.
- e) Pentru baie Lei 50.
- f) Pentru folosirea mobilierului Lei 100.

Examenele de corigență, de curs și examenele generale se țin începând din 25 Septembrie, iar prelegerile se încep la 2 Octombrie a. c.

Toți studenții ai căror părinți nu locuiesc în Caransebeș sunt obligați să locuiască în internatul Academiei teologice.

Taxa anuală pentru internat, care după împrejurări se poate majora, este de Lei 8000 (Optmii) pe întreg anul școlar, nu se reduce sub nici un motiv și se plătește anticipativ în patru rate de câte Lei 2000 (Douămii) și anume rata I-a la înscriere, rata a II-a la 15 Noembrie a. c., rata III-a până la 31 Ianuarie 1937 și rata IV. până la 15 Aprilie 1937.

De hainele de pat, de rufărie și de spălatul (curățitul) lor se vor îngriji studenții. Tot așa și de tacămurile necesare la intrarea în internat.

Se obsearvă, că certificatul medical, pe care au să-l prezinte tinerii, cari intră pentru prima dată în Academia teologică, trebuie să fie eliberat de către medicul Academiei Dl Dr. Tiberiu Ionescu.

Caransebeș, în 2 Iulie 1936.

Episcopul diecezan: † VASILE

Convocare.

Onorații membrii ai „*Frăției Ortodoxe Române*“ secția eparhială Caransebeș, sunt invitați să i-a parte la

Adunarea generală anuală,

că se ține *Duminică în 26 Iulie 1936 în Bozovici.*
Adunarea generală începe cu:

1. Sfânta Liturghie și Chemarea Duhului sfânt.
2. Cuvântarea președintelui secției.
3. Cuvântul reprezentanților autorităților și ai asociațiilor.
4. Raportul general al secției.
5. Bugetul și descărcarea pentru gestiunea anului societății expirat.
6. Complectarea Consiliului eparhial.
7. Propuneri.
8. Inchiderea adunării.

După adunarea generală a secției va lua ființă cercul Almăjului al F. O. R-ului, la organizarea căruia invităm cu dragoste frățească pe toți dreptcredincioșii creștini din comunele bisericesti de pe această vale istorică.

Caransebeș din ședința consiliului eparhial dela 7 Iulie 1936.

Dr Cornel Corneanu m. p.
președinte.

Petru Toma m. p.
secretar.

Aviz pentru lucrări bisericesti.

Firma

Aurel Cotârlă

sculptor, Oravița, județul Caraș

execută tot felul de lucrări bisericesti precum: Iconostase, Tronuri, Strane, scaune, chivoturi, ripizi etc.

Pentru lucrări mari, ca Iconostase, etc. pot veni la fața locului pentru pregătirea planului și de vizului și a da toate informațiunile necesare.

Am lucrat la peste 150 biserici, lucru ce pot dovedi cu certificate de mulțumiri din partea acelor unde am lucrat. Premiat cu diplome și medalii de aur și argint dela expozițiile din București, Panciova, Lugoj, Sibiu.

11—52

Rog sprijinul binevoitor.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Brâne preotești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile
de vânzare la Librăria diecezană.

AVIZ.

La prețurile sobelor de teracotă
„PUCHER“ am făcut o însemnată reducere.

TEHNICA — BOSSERT

Lugoj, Str. Duca 2. Telefon 80.

Reprezentantul firmei „PUCHER“ pt. jud. Severin.

BANCA POPORALĂ

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII SOCIETATE PE ACȚII CARANSEBEȘ.

Reg. soc. bancare No. 13/1934.

ACTIV		Bilanțul semestrial per 30 Iunie 1936.		PASIV	
Cassa				Capital social	10,000.000
a) numerar efectiv	399.252			Fonduri de rezervă	3,256.100
b) disponibil la B. N. R.	5.824	405.076		Alte fonduri	1,018.712
Portofoliul de titluri:				Fond de pensii și ajut. funcț.	989.042
a) titluri românești		710.220		Depuneri spre fructificare:	
Portofoliul de scont:				pe termen, cota redusă	18,440.485
a) plătit în țară		2,624.940		Creditori:	
Debitori:				în țară	727.779
a) din țară		220.132		Angajamente de reescont în țară:	
Debitori benef. de legea lichid. dator.				a) la Banca Naț. a Rom.	167.100
(cota rămasă)		24,281.058		b) la alte institute	91.480
Perderi rezultând din aplic. legii lichid.				Conturi diverse	367.836
datorilor		3,578.091		Dobânzi și beneficii diverse	1,063.698
Imobile		2,922.500			
Mobilier		2			
Conturi diverse		980.000			
Cheltueli de administrație		389.960			
Dobânzi și comisioane plătite		10.253			
		36,122.232			36,122.232
CONTURI DE ORDINE:					
Cauțiuni statutare	140.000			Deponenți de cauțiuni statutare	140.000
Valori în gaj	83.025			„ „ valori în gaj	83.025
Cambii reescontate în conversiune	2,437.770			Angajamente de reescont în conversiune	2,437.770
Ipoteci și garanții diverse	13,483.563			Deponenți de ipoteci și garanții	13,483.563
		16,144.358			16,144.358

Caransebeș, la 30 Iunie 1936.

I. Tătariu s. s.
director general, expert contabil.

Pentru contabilitate
C. Călțiu s. s.
director, expert contabil.

Consiliul de Administrație.